

[Søren P. Larsen.]

Tror man virkelig, at Samfundet i sin Helhed er i Stand til at bære alle disse Udvidelser? Ja, det maa jo være Regeringspartiernes Opfattelse, siden de gennemfører dem, nu da Banen er klar, saa de kan gennemføre dem ved egen Styrke, men ogsaa paa eget Ansvar.

Skjerbæk: Jeg kunde jo fristes til at fortsætte, hvor den sidste ærede Taler sluttede, med at sige, at det, som for os er Hovedbekymringen ved det Forslag, der i Dag er til Forhandling, er, at det vil lægge en meget stor ny Byrde baade paa den nuværende og den fremtidige Slægt, og der er den yderligere Vanskelighed ved Sagen, at vi fra de Undersøgelser, der er foretaget, ved, at de Aldersklasser, som skal bære Byrderne, bliver ikke saa talrige som de, der skal have de Ydelser, der her er Tale om. Dertil kommer en anden Betragtning, som gør, at vi synes, at Lovforslaget er mindre paakrævet, og det er den, at vi jo har et System for offentlig Hjælp af forskellig Art, som gør det muligt at hjælpe de Personer, som trænger til Hjælp, ogsaa inden de bliver saa gamle, at de kan faa Aldersrente efter de nugældende Regler.

Der er nemlig, som det ogsaa er blevet antydet af andre Talere, noget betænkeligt ved dette at nedsætte Aldersgrænsen, fordi det giver en anden Indstilling over for den Ydelse, der kan blive Spørgsmaal om. Saa længe man for de 60—65-aarige har en Dispensationsregel, som medfører, at Sagen skal særlig prøves, at overordnede Instanser skal være med til at tilstaa Ydelsen, saa længe faar Hjælpen en anden Karakter, end hvis man giver en Ret til at oppebære den, og vi mener altsaa ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at nedsætte Aldersgrænsen, saaledes at enhver 60-aarig, der i øvrigt opfylder de almindelige Betingelser, skal have Ret til at faa en Aldersrente.

Der er allerede nu en Adgang til under særlige Omstændigheder at tilstaa Aldersrente, og vi har fra vor Side prøvet paa at udforme denne Undtagelsesregel saaledes, at den kan anvendes ogsaa i de Tilfælde, hvor Mennesker bliver slaaet ud af deres Erhverv og ikke kan skaffe sig nyt Erhverv, ved hvilket de kan skaffe sig deres Underhold. Vi har ved dette Ændringsforslag søgt at give Udtryk for, at det ikke blot er de Personer, som har sikret sig mod Arbejdsløshed gennem Forsikring, som skal have Adgang til at faa Aldersrente før det 65de Aar, men ogsaa andre, og jeg vil i den Henseende særlig pege paa den Gruppe,

som ikke længere kan passe deres Erhverv, hvad enten det nu er smaa forretningsdrivende eller det er Landbrugere i de forskellige Stillinger, som ikke længere kan klare sig, og som derfor maa ty til det offentlige for at faa Hjælp. Vi mener i Virkeligheden, at med den Dispensationsregel, der er foreslaaet fra vor Side, er der aabnet Adgang til at give Aldersrente i alle de Tilfælde, hvor det virkelig er paakrævet at give Aldersrente inden det 65de Aar.

Jeg vil gerne i denne Sammenhæng gøre et Par Bemærkninger om det Synspunkt, at man mener at gavne ved at give en større Kreds Adgang til en Ydelse som Aldersrente. Der er fra flere Sider gjort opmærksom paa — og jeg skal i denne Henseende kun pege paa Prof. Warming som en, der jo i høj Grad er socialt interesseret, men som dog ogsaa er inde paa den Betragtning —, at den Omstændighed, at man nu sænker Grænsen for Aldersrente med den Motivering, at Erhvervsmulighederne ikke varer saa længe som Erhvervslevnen, bringer i Virkeligheden ingen virkelig Lettelse, thi der er et stort Antal Arbejdere i vort Samfund, som ikke staar Maal med, hvad den normale Arbejder kan præstere, og som derfor er særlig udsat for at blive skudt ud af Erhvervslevet, og det vil naturligvis ske i større Maalestok, hvis man ved, at der er en lovhjemlet Aldersrente, som altid kan faas. Jeg giver den ærede Ordfører for Udvalget Ret i, at der i og for sig ikke i de nuværende Takster for Aldersrente er nogen Fristelse til at opgive Arbejdet og søge Aldersrente; men vor Betragtning er den, at der er en Række Ting, som vil paavirke disse Forhold, saaledes at mange vil blive trængt ud af Erhvervslevet, skønt de ikke ønsker det, fordi man ved, at der er Aldersrenten at falde tilbage paa.

Som det er nævnt i den Mindretalsbetænkning, Repræsentanterne for Det konservative Folkeparti har afgivet, er vort principielle Synspunkt paa Aldersrente det, at det burde være en virkelig Folkeforsikring. Det er en mærkelig Ting, at man kalder denne Lov en Lov om Folkeforsikring, thi det er jo ikke nogen virkelig Forsikring; det er en Folkeforsørgelse, kan man sige, hvor det offentlige yder alt, hvad der skal ydes, og hvor der fra de nydendes Side kun i beskedent Omfang ydes Præmier til Dækning af de Udgifter, der skal til. Vi kan derfor ganske tiltræde, at man til Gengæld for de Forbedringer i Loven, der vilde blive Følgen af vore og ogsaa af Venstres Ændringsforslag, for-